

DESPRE O INIȚIATIVĂ INTERESANTĂ ȘI UTILĂ DE MODIFICARE A LEGII DE ORGANIZARE JUDICIARĂ ȘI A CODULUI DE PROCEDURĂ CIVILĂ

Prof. univ. dr. Ioan LEȘ

Abstract

In this approach, the author makes a brief review of the legislative proposal to supplement the Law on the Judicial Organization and the Code of Civil Procedure, regarding the method of resolving unsubstantiated requests or having a harassing or denigrating content or requests that have been subjected to a previous analysis. The proposed regulation, without representing a true regularization procedure, has some interferences with the standardization laid down in Article 200 of the Code of Civil Procedure. Therefore, the author considers that the legislative proposal analyzed could be a good opportunity to reconsider the regularization procedure.

The proposed regulation also includes innovative solutions for resolving appeals, second appeals and other means of challenge in those situations where their exercise is inadmissible. The initiator's approach is also welcome this time, being meant to contribute to the decongestion of the courts of the settlement in the ordinary procedure of some practically inadmissible means of challenge.

The closing solution proposed by the initiator is also, in the author's opinion, a much simpler and informal procedural way of resolving requests or means of challenge that do not involve a trial on the merits and that have been long and unjustifiably burdening the dockets of the courts of law.

The legislative approach analyzed is considered particularly useful both from the perspective of significantly decongesting the docket of the courts of law, and of rationalizing the budgetary expenditure allocated to justice.

Keywords: *appeal, means of challenge, request, closing, court, presiding judge, administrative-jurisdictional procedure, second appeal, resolution.*

1. Prolegomene

La data de 16 noiembrie 2020 a fost înregistrată la Camera Deputaților propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (PI-x nr. 676/2020). Propunerea a fost formulată de senatorul Șerban Nicolae și a fost însoțită de o pertinentă expunere de motive.

Scopul inițiativei legislative este acela de a institui o procedură particulară de clasare a cererilor și recursurilor informe și inadmisibile. În acest sens, autorul inițiativei legislative pornește de la constatarea conform căreia „instanțele de judecată se confruntă permanent cu un volum semnificativ de cereri și căi de atac caracterizate prin următoarele elemente:

- sunt informe, neinteligibile, lipsite de sintaxa frazei sau de logica minimă a argumentației, astfel încât fac inutilă orice încercare de înțelegere și de calificare juridică a obiectului și scopului demersului judiciar;

- sunt vădit inadmisibile, întrucât nu se circumscriu în mod evident competenței instanței, cum sunt, spre exemplu, apelurile sau recursurile declarate împotriva hotărârilor în privința cărora legea prevede expres că nu sunt supuse unei asemenea căi de atac, recursurile declarate împotriva hotărârilor definitive ori căile de atac exercitate împotriva hotărârilor care, în exprimarea legii, sunt date fără cale de atac sau nu sunt supuse niciunei căi de atac;

- sunt identice cu cereri care au fost examinate anterior și care nu conțin niciun element de noutate față de cererile anterioare”.

Fără a relua pasaje extrem de relevante din Expunerea de motive trebuie să observăm totuși că propunerea legislativă se întemeiază pe faptul că soluționarea unor asemenea cereri sau căi de atac conduce inevitabil la o supraîncărcare a rolului instanțelor judecătorești, care „se răsfrânge negativ asupra duratei de soluționare a celorlalte veritabile litigii aflate pe rol, cât și asupra timpului alocat de judecător analizei și soluționării cauzelor cu care este investit”. Nu este de neglijat, astfel cum se remarcă și în Expunerea de motive, nici impactul bugetar implicat de soluționarea unor cauze informe sau inadmisibile. Într-o perioadă de criză economică evidentă un asemenea aspect nu poate fi neglijat. De altfel, chiar și în perioade de prosperitate materială sau de creștere economică resursele bugetare ale statului trebuie gestionate cu maximă diligență și nu risipite în mod nejustificat, așa cum se procedează de multe ori și adeseori în mod inexplicabil. De aceea, nu este întâmplător nici faptul că OCDE (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică) a atras atenția în ultimul timp asupra costurilor mari implicate de acțiunile în justiție. Cu alte cuvinte, nici sistemul judiciar nu se poate înscrie într-o altă paradigmă decât aceea a cheltuirii resurselor financiare ale statului cu maximă diligență, evident, fără a nesocoti liberul acces al cetățenilor la justiție.

Autorul inițiativei legislative justifică necesitatea demersului său prin numărul mare de cereri informe sau inadmisibile cu care a fost încărcat rolul instanței supreme în ultima perioadă de timp. Nu este de neglijat nici faptul că procedura administrativ-judiciară propusă este inspirată, astfel cum se remarcă și în Expunerea de motive, de existența unei proceduri similare la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO).

Inițiativa legislativă pe care ne propunem să o analizăm sumar în cele ce urmează poate fi surprinzătoare pentru unii doctrinari sau practicieni ai dreptului. Dar trebuie să remarcăm că proceduri simplificate, asemănătoare celei propuse de inițiator, există și în alte legislații procesuale.

Considerentele de mai sus legitimează demersul de completare corespunzătoare a dispozițiilor Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă. În ceea ce ne privește nu suntem favorabili unor modificări sau completări frecvente a unei legislații fundamentale, cum este și cazul Codului de procedură civilă, astfel cum am subliniat și cu alte ocazii. De data aceasta trebuie să recunoaștem că supraaglomerarea instanțelor noastre judecătorești, în special a instanței supreme, justifică pe deplin un atare demers. El este chiar necesar și în raport cu unele evoluții recente ale legislației noastre procesual civile. Fără a intra în detalii și fără a reitera aspecte de drept procesual bine cunoscute nu putem să facem abstracție, totuși, de faptul că însăși instanța noastră supremă a trebuit să intervină printr-o decizie în interesul legii pentru a salva o situație devenită greu de suportat și care a condus la o congestionare a activității acesteia. Avem în vedere decizia nr. 18 din 1 octombrie 2018 prin care s-a statuat, în esență, că Înalta Curte de Casație și Justiție nu este instanță de drept comun în materia de recurs¹. Pe de altă parte, reamintim că prin Legea nr. 310/2018 au fost abrogate dispozițiile art. 493 C. proc. civ. privitoare la procedura de filtrare a recursurilor inadmisibile. În noul context normativ, propunerea legislativă menționată vine să complinească și unele dintre consecințele abrogării dispozițiilor privitoare la procedura de filtrare a recursurilor, abrogare în mare parte neinspirată².

Inițiativa legislativă la care ne referim vizează două completări ale legislației noastre, respectiv Legea de organizare judiciară și Codul de procedură civilă, și pe care ne propunem să le analizăm succint în cele ce urmează, fără pretenția unei abordări exhaustive și sentențioase. Astfel cum am sugerat deja, inițiativa este una salutară, deși credem că unele observații de natura a îmbunăți proiectul pot fi formulate, cu intenția de a oferi și posibilitatea unor reflecții suplimentare.

2. Reflecții punctuale asupra propunerilor formulate

Prima propunere este cea de completare a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, prin introducerea unui nou text: art. 26¹, cu următorul conținut:

¹ Î.C.C.J., Completul pentru soluționarea recursurilor în interesul legii, *decizia nr. 18/2018*, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 965 din 14 noiembrie 2018.

² Reamintim în contextual de față că prin decizia nr. 839/2015 a Curții Constituționale au fost declarate ca neconstituționale numai prevederile art. 493 alin. (5) C. proc. civ., text ce declara inadmisibile recursurile „vădit” nefondate. A se vedea Curtea Constituțională, *decizia nr. 839/2015*, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 68 din 1 februarie 2016. A se vedea, pentru unele considerente critice, I. Leș, „Revolta” Curții Constituționale împotriva Codului de procedură civilă, în Studii de drept judiciar privat, p. 116-121.

„Cererile înaintate Secției I civile, Secției a II-a civile, Secției de contencios administrativ și fiscal, Completurilor de 5 judecători, cu excepția celor formulate în materia penală, sau Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, se înregistrează pe rolul instanței, însă nu se repartizează aleatoriu și se clasează dacă:

a) sunt informe sau au caracter ori conținut șicanator sau denigrator;

b) nu se circumscriu, în mod evident, competenței secției, completurilor de 5 judecători sau Secțiilor Unite, astfel cum aceasta este expres reglementată de lege, respectiv apelurile sau recursurile declarate împotriva hotărârilor în privința cărora legea prevede expres că nu sunt supuse unei asemenea căi de atac, recursurile declarate împotriva hotărârilor definitive ori căile de atac exercitate împotriva hotărârilor care, în exprimarea legii, sunt date fără cale de atac sau nu sunt supuse niciunei căi de atac;

c) sunt în mod esențial identice cu o cerere examinată anterior și nu conțin elemente noi față de cererea anterioară”.

Textul ce ne este propus implică câteva observații particulare. Prima remarcă este aceea că textul conține o formulare generală privitoare la cererile ce se adresează structurilor de el menționate ale instanței supreme. A doua constatare vizează faptul că textul se referă la pct. b) la apelurile sau recursurile împotriva cărora nu se poate exercita respectiva cale de atac, dar și la alte căi de atac inatacabile. Practic în toate aceste situații sunt vizate cauze de inadmisibilitate a căilor de atac.

Prima situație la care se referă textul propus (lit. a) poate ridica și unele probleme de interpretare și chiar de constituționalitate. Avem în vedere cu deosebire referirea textului la cererile având un „caracter sau conținut șicanator și denigrator”. În privința primei ipoteze socotim că nu există temeiuri pentru a nu admite o atare ipoteză ca un motiv de clasare a cererii, întrucât printr-o asemenea solicitare nu se urmărește decât tergiversarea judecății și crearea unor circumstanțe de natură a obstacula valorificarea dreptului sau a unei anumite situații juridice de către partea adversă. Cât privește cererile cu un conținut sau caracter denigrator o rezervă ar putea fi totuși exprimată nu în raport cu semnificația acestei sintagme, ci pentru faptul că și o cerere de acest fel ar putea urmări, pe lângă denigrarea unei persoane și un scop legitim (declinarea de competență sau strămutarea unui proces). De aceea socotim că textul ar putea fi îmbunătățit în sensul referirii sale la cererile cu un conținut exclusiv denigrator.

Inițiatorul proiectului de lege analizat a indicat și soluția ce se impune să fie dispusă în situațiile evocate anterior, anume **clasarea cauzei**. Situația nu este una cu total inedită nici în dreptul nostru și nici în dreptul comparat. Clasarea cererii se dispune, la propunerea magistratului-șef al secției ori al Secțiilor Unite, la sesizarea grefei, de către vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, în cazul cererilor adresate completurilor de 5 judecători sau Secțiilor Unite, ori de președintele secției, în cazul cererilor adresate secțiilor. Este important de precizat că rezoluția

prin care se dispune clasarea „nu este supusă niciunei căi de atac administrative sau judiciare”.

Dacă președintele instanței supreme, respectiv președintele de secție apreciază că cererea nu întrunește condițiile prevăzute de text dispune, tot prin rezoluție, repartizarea aleatorie a cauzei, care se va efectua la data semnării acesteia. Rezoluția prin care se dispune repartizarea aleatorie a cauzei un este supusă niciunei căi de atac „administrative sau judiciare”.

A doua propunere formulată de inițiatorul Proiectului de lege vizează completarea Codului de procedură civilă, prin introducerea, după art. 465, a unui nou text, art. 465¹. Potrivit primului alineat al textului propus: „Este supusă clasării calea de atac înregistrată pe rolul instanței, dacă:

- a) este informă sau cu caracter ori conținut vădit șicanator sau denigrator;
- b) nu este prevăzută de lege, respectiv, apelurile sau recursurile declarate împotriva hotărârilor în privința cărora lege prevede expres că nu sunt supuse unei asemenea căi de atac, recursurile declarate împotriva hotărârilor definitive ori căile de atac exercitate împotriva hotărârilor care, în exprimarea legii, sunt date fără cale de atac sau nu sunt supuse niciunei căi de atac;
- c) este în mod esențial aceeași cu o cerere examinată anterior și nu conține elemente noi față de cererea anterioară”.

Aceste din urmă prevederi ce ne sunt propuse de inițiator se impun să fie analizate și în raport cu cele privitoare la completarea Legii nr. 304/2004 și la care ne-am referit deja. O primă constatare ce trebuie să fie făcută este aceea că art. 26¹ din Legea de organizare judiciară, astfel cum el este propus spre adoptare, se referă nu doar la căile de atac (lit. b), ci cuprinde chiar în partea sa introductivă o formulare generală privitoare la cereri. O examinare izolată a acestui text ar putea induce, totuși, concluzia că apelurile, recursurile și orice alte căi de atac care sunt informe, au un conținut sau caracter șicanator ori denigrator sau sunt identice cu o cerere examinată anterior nu intră sub incidența acestui text. Este adevărat că această omisiune este suplinită de completarea Codului de procedură civilă prin prevederile art. 465¹. Pentru evitarea oricărei alte interpretări textul ar trebui reformulat, astfel cum am arătat, în sensul referiri sale la cereri și la căile de atac.

Reformularea textului în sensul evocat de noi ar evita și o posibilă interpretare divergentă privitoare la prevederile art. 26¹ lit. b) din Legea nr. 304/2004, astfel cum acest text este propus spre legiferare. În varianta propusă de legiuitor textul sugerează o anumită ambiguitate, în sensul că el se referă numai la apeluri, recursuri și căi de atac. Este adevărat că partea introductivă a textului se referă la cereri, astfel cum am precizat, iar o atare formulă are un caracter de o anumită generalitate și ar trebui interpretat ca atare. Dar, lit. b) din text vizează cererile ce nu sunt de competența structurilor menționate de el ale instanței supreme, însă prin adăugarea formulei „respectiv apelurile sau recursurile...” ne indică că ar fi vizate doar căile de atac. Spre a evita orice echivoc termenul „respectiv” ar trebui înlocuit cu sintagma „precum și” apelurile...

A doua constatare este aceea că art. 465¹ ce ni se propune să fie introdus în Codul de procedură civilă reiterează, în mare măsură, dispozițiile art. 26¹ din Legea nr. 304/2004. Aserțiunea noastră este valabilă însă cu deosebire în ceea ce privește temeiurile de clasare a cauzei. Totuși trebuie să observăm că cele două texte ce ni se propun a fi introduce în legislația noastră – art. 26¹ din Legea nr. 304/2004 și art. 465¹ C. proc. civ. – nu sunt întrutotul identice. Într-adevăr, primul text se referă la cererile de competența secțiilor civile și de contencios administrativ și fiscal, Completurilor de 5 judecători și a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție. În schimb, cel de-al doilea text – art. 465¹ nu cuprinde o atare limitare de competență. Iar această soluție ne apare ca fiind una rațională și destinată a contribui la desconggestionarea tuturor instanțelor judecătorești care pot fi investite cu apeluri, recursuri sau alte căi de atac, în circumstanțele determinate de textul menționat.

În considerarea acestor constatări socotim că reglementarea propusă prin cele două texte este una judicioasă. O anumită rezervă ar putea fi exprimată în privința reglementării în art. 26¹ din Legea nr. 304/2004 a unor problema strict procedurale, cum sunt cele privitoare la condițiile de adoptare a soluției de clasare, și care ar trebui să-și găsească locul exclusiv în Codul de procedură civilă.

Soluția propusă de inițiator, cu privire la cererile anterior menționate (informe, identice etc.), ar trebui generalizată, în opinia noastră cu privire la toate cererile de competența instanțelor judecătorești (principale, accesorii, adiționale, incidentale etc.). Acestei opțiuni procesuale i s-ar putea opune o obiecțiune semnificativă, anume aceea că noua noastră legislație procesuală a instituit o procedură laborioasă de regularizare a actului introductiv de instanță (art. 200 C. proc. civ.). Procedura de regularizare vizează, în esență, respectarea cerințelor prevăzute de art. 194-197 C. proc. civ., printre care nu se enumeră și situațiile propuse a fi normativizate de art. 26 lit. a) și c) din Legea nr. 304/2004. Nerespectarea exigențelor impuse de art. 194-197 C. proc. civ. atrage după sine aplicarea sancțiunii nulității, iar o atare sancțiune se poate aplica numai pentru situațiile strict determinate de lege, în care nu se încadrează și cele anterior menționate.

De aceea, apreciem că un text general privitor la clasarea cererilor informale, cu un conținut sau caracter șicanator sau denigrator sau a celor identice cu o cerere anterioară ar fi de natura a descuraja acțiunile abuzive ale unor persoane ce acționează în justiție. Un asemenea text și-ar putea găsi locul după art. 200 C. proc. civ. Menționăm în acest context că există în Codul nostru de procedură civilă și unele texte care declară inadmisibile acele cereri care au mai format obiectul unei judecăți. Reamintim doar cu titlu de exemplu că potrivit art. 146 alin. (2) C. proc. civ. strămutarea procesului nu poate fi cerută din nou, în afară de cazul în care noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute la data soluționării cererii anterioare sau ivite după soluționarea acesteia. O atare cerere este inadmisibilă dacă se află pe rolul aceleași instanțe. De asemenea, potrivit

art. 47 alin. (2) C. proc. civ. cererea de revizuire în care se invocă alte motive decât cele statuate în art. 41 și art. 42 este „inadmisibilă”. Unele inadmisibilități sunt statuate și în materia căilor de atac. Astfel, de pildă, potrivit art. 504 alin. (3) C. proc. civ., o hotărâre împotriva căreia s-a exercitat contestația în anulare nu mai poate fi atacată de aceeași parte cu o nouă contestație în anulare, chiar dacă se invocă alte motive. Există și alte cazuri de inadmisibilitate care sunt o creație a jurisprudenței. Unele dintre acestea socotim că nu pot fi sustrate examinării lor de către instanța competentă. Dar, cererile identice vădit inadmisibile ar putea face parte din aceeași categorie a cererilor cu privire la care s-ar impune soluția de clasare a cauzei.

Revenind la soluția de clasare observăm că procedura incidentă și în cazul căilor de atac este, în mare măsură asemănătoare, cu cea statuată de art. 26¹ din Legea nr. 304/2004. De data aceasta clasarea se va dispune prin rezoluție a președintelui instanței sau a persoanei desemnate de acesta. Reținem totuși unele nuanțe. În primul rând, observăm că art. 465¹ nu indică structura administrativă a instanței sau judecătorul care poate propune președintelui instanței clasarea. Din acest punct de vedere se impune consacrarea unei soluții asemănătoare cu cea statuată de art. 26¹ din Legea nr. 304/2004. Pe de altă parte, textul ce îl analizăm permite președintelui instanței să delege o altă persoană pentru a se pronunța asupra unei eventuale clasări a cauzei. Formula este una prea generală și ea ar putea prilejui și susținerea că președintele este îndreptățit să delege o atare atribuție și unui grefier al instanței sau grefierului șef. În opinia noastră propunerea de clasare ar trebui să fie formulată de grefă și soluționată de președintele instanței sau de un judecător delegat de acesta.

Iar o atare soluție se impune întrucât, în opinia inițiatorului, procedura propusă este una administrativ-judiciară. Iar din acest punct de vedere mai observăm că textul propus a fi introdus în Codul de procedură civilă este unul care se înserează în Titlul II, Capitolul I – Dispoziții generale -, după art. 465, intitulat marginal „măsurile de administrare judiciară”.

La fel ca și în cazul clasării cererilor prevăzute de art. 26¹ din Legea nr. 304/2004, rezoluția de clasare nu este supusă „niciunei căi de atac administrative sau judiciare”. Excluderea oricărei căi de atac ne conduce la concluzia că inițiatorul a avut în vedere faptul că măsura ce poate fi adoptată prin rezoluția de clasare este una specifică măsurilor de administrare judiciară.

Împotriva soluției de excludere a vreunei căi de atac s-ar putea formula însă și unele obiecțiuni de neconstituționalitate, ceea ce ar afecta scopul reglementării propuse, de decongestionare manifestă a instanțelor judecătorești de cauze evident informale sau inadmisibile. În favoarea unei atare abordări s-ar putea argumenta că și în cazul procedurii de regularizare încheierea de anulare a cererii poate fi atacată pe calea cererii de reexaminare. Argumentul nu este, în opinia noastră, unul substanțial, întrucât anularea cererii vizează lipsuri importante ale cererii de

chemare în judecată (art. 194 și art. 197 C. proc. civ.). Reamintim în acest context că în cadrul procedurii de filtrare a recursului decizia prin care completul constata neregularitatea cererii sau faptul că recursul este „vădit nefondat” nu era susceptibilă de nicio cale de atac [art. 493 alin. (5) C. proc. civ.]. Curtea Constituțională a declarat textul neconform cu legea fundamentală numai în ceea ce privește caracterul „vădit nefondat” al recursului³. Legiuitorul a fost însă mai „generos” și a abrogat în integralitatea lor dispozițiile privitoare la procedura de filtrare a recursului. Prin urmare, ne pronunțăm și noi în favoarea soluției de excludere, în cazul analizat, a oricărei căi de atac.

Abordările de față ne îndreptățesc să reiterăm o propunere de reconsiderare a actualei proceduri de regularizare, astfel cum aceasta este normativizată în art. 200 C. proc. civ.⁴. Propunerile normative analizate nu constituie veritabile proceduri de regularizare a unei cereri introductive de instanță, dar unele interferențe între cele două proceduri sunt evidente. Și aceasta cu deosebire în ceea ce privește formularea unor cereri informale. De asemenea, procedura ce ne este propusă cuprinde, în privința căilor de atac, și unele dispoziții ce o apropie într-o anumită măsură de procedura de filtrare a recursurilor. Avem în vedere căile de atac inadmisibile. De aceea am și remarcat că inițiativa legislativă este destinată să suplinească și lipsa unei proceduri de filtrare a recursurilor.

Propunerea legislativă analizată ar trebui adaptată și extinsă, astfel cum am sugerat deja, și la cererile introductive de instanță, în sensul ca și acestea să poată fi clasate sau restituite solicitantului în cazurile evocate de art. 26¹, text preconizat a fi introdus în Legea nr. 304/2004. Soluția ar fi extrem de utilă și ar putea determina renunțarea la procedura atât de complicată și inutilă de regularizare, care nu a contribuit în niciun caz la accelerarea judecăților în materie civilă, ci mai degrabă la o veritabilă „birocație procedurală”⁵.

³ Curtea Constituțională, *decizia nr. 839 din 8 decembrie 2015*, în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016. Precizăm în contextul de față că instanța constituțională a apreciat că în ceea ce privește condițiile de formă și neîncadrarea în motivele de casare sau dezvoltarea acestora ele implică doar „verificări ale unor aspecte strict formale, care nu pun în discuție chestiuni ce țin de soluționarea fondului recursului...” (pct. 20 din decizia menționată deja). A se vedea, de asemenea, Î.C.C.J., secția I, *decizia nr. 323 din 6 februarie 2020*, apud <http://www.scj.ro/1093/Detaili-jurisprudenta?customQuery%5BO55D>.

⁴ A se vedea, pentru detalii, I. Leș, *O propunere de reconsiderare a procedurii de regularizare reglementate de art. 200 C. proc. civ.*, în Curierul Judiciar nr. 2/2020, p. 84-90.

⁵ Reamintim că în studiul nostru anterior menționat am opinat că soluția consacrată în art. 114 din fostul Cod de procedură civilă a fost una mai suplă și nu a generat controversele inutile pe care le-a ocazionat aplicarea art. 200 C. proc. civ. De altfel, procedura de regularizare este reglementată și în alte legislații procesuale din Europa (Austria, Germania, Elveția etc.), și nu numai. Cu titlu doar de exemplu menționăm art. 170 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, text ce determină temeiurile de restituire ale cererii introductive de instanță, printre care sunt enunțate și unele de ordin formal privitoare la „intentarea” procesului. De asemenea, art. 171 din același Cod determină cazurile în care „nu se dă curs cererii”, printre care se enumeră și elementele pe care trebuie să le cuprindă o

3. Concluzii

Propunerea legislativă promovată de senatorul Șerban Nicolae putea fi apreciată ca una obișnuită, fără rezonanțe deosebite, ca multe altele, căci nu arareori asistăm la propuneri nefundamentate social, economic și juridic. Într-un for legislativ cu un număr mare de parlamentari tentația excesului de reglementare este una considerabilă, iar viața ne-a demonstrat că ea este greu de stăvilit. Frecvențele și repetatele modificări ale unor legi importante demonstrează, cu prisosință, faptul că unele reglementări au fost abordate cu superficialitate ori au fost impuse din considerente de ordin politic, ceea ce este grav pentru o societate democratică. Iar unele exemple sunt de notorietate publică și nici un este cazul să ne referim la ele, în contextul de față.

Inițiativa legislativă examinată în cadrul demersului nostru constituie una dintre acele propuneri care trebuie să fie abordate cu o atenție particulară, întrucât soluțiile promovate pot contribui la o descongestionare semnificativă a activității instanțelor judecătorești. Iar din acest punct de vedere propunerea de completare a Legii de organizare judiciară ar trebui să fie extinsă și la cererile de competența altor instanțe judecătorești. Și avem în vedere cu deosebire cererile informale sau cele cu un conținut șicanator sau denigrator ori cele ce au format obiectul unei examinări anterioare.

Examinarea de către forul legislativ a acestei utile propuneri de normativizare ar putea constitui un bun prilej pentru abrogarea sau reconsiderarea procedurii actuale de regularizare, ce a constituit, încă de la adoptare, sursa unor complicații și tergiversări inutile a judecăților, o „birocrăție procedurală” mai greu de întâlnit în alte legislații procesuale.